

κητικό; 'Αφού μ'ας λένε πώς δάνειο δέ μ'ας δίνουσι παρά μ'ε "Ελεγχο, τί τὸ θέλουσι τὸ δάνειο; Για νὰ πάρη λίγα ναπολεόνια κάθε καταστρεμμένο νὰ πουλήσουμε τὸν τόπο μας; Μ'ας λένε πὺς οἱ Δυναμίεις δὲ θέλουσι τὸ κακὸν μας καὶ πὺς ἀπὸ καλωσύνης τοὺς μ'ας δίνουσι δάνεια. Μὰ ἂν εἶχανε καλωσύνη γιὰ μ'ας, γιὰτὶ ἐμποδίζουσι ἀπὸ τὰ 30 τὴν ἔνωση; Γιατὶ σὰ θέλουσι νὰ μ'αυτε βοηθήσουσι οικονομικὰ δὲ σηκώνουσι τὶς Caputillations καὶ τὰ Ταχυδρομεῖά τοὺς;

Τίποτα! Ξανά καὶ ξανά ἀπὸ τὸ βῆμα τῆς Ἐθνοσυνέλευσης ἐκήρυξε ὁ ἀρχηγὸς τοὺς, πὺς ὁ "Ελεγχος εἶναι Ἐθνικὴ ἀνάγκη. Καὶ κάθε μέρα τὸ πάπαγαλλίζουσι χωρὶς νὰ τὸ δικαιολογοῦσι.

Καὶ ξέρετε γιὰτὶ; Γιατὶ ἐδίωξαν τὸν Τύραννο, πλειοψηφία ὅμως κατένε πὺς δὲν ἔχουσι οὔτε θάχουσι γιὰ πολὺν καιρὸ. Καὶ λογαριάζουσι, πὺς μὲ τὸν "Ελεγχον κάτι ἀλαφρότερα ἀπὸ τὴν θά πέρνουσι μὲ τοὺς ἀντίπαλούς τοὺς. Λοιπὸν; Ζήτω ὁ "Ελεγχος. Δηλαδή; Για νὰ ζετινάξῃ ἡ ὀχλοκρατικὴ δημοκρατία τὸν ὀχλοζυγὸ ἀπὸ τὸ σῆμα τῆς δὲ διατάζει νὰ πουλήσῃ τὴν πατρίδα τῆς στοὺς Προξένους γιὰ ἓνα πιάτο καλῆς διοικήσεως, καὶ δὲ διατάζει γι' αὐτὸ νὰ περάσῃ τὸ σκῆνὸν τὸ λαϊκὸ τῶν παιδιῶν τῆς!

Καὶ τί νὰ πῆ κανεὶς γιὰ τὴν πολιτικὴν τους νηφαλιότητα, πὺς μὲ τὸν πέντε τελειοφίτων στὰ νομικὰ μ'ας ἐπιδείχουσι;

Ἀντιγράφουσι ἐλλεινὰ τὸ 41 καὶ τὸ 62, κ' ὕστερα ποζάρουσι γιὰ νηφάλιοι!

Γιατὶ δὲν εἶναι μόνον στὰ Κρητικὰ ἡ νηφαλιότη τους.

Πρέπει νὰ τοὺς ἀκούσεις νὰ σοὺ λένε καμαρώνοντας, πὺς μὲ τὸ διώξιμο τοῦ Πρίγκηπα ἐδίωξαν στὴν Ἀθήνα ἓνα γερὸ μᾶθημα, καὶ νὰ τοὺς βλέπεις πόσο βιάζονται νὰ γίνῃ ἡ ἔνωση, γιὰ νὰρθουσι νὰ διορθώσουσι—ἀλλὰ Φατσιώτῃ—καὶ τὸ ἐλεύτερο βασίλειο!

Γιατὶ θαρροῦσι οἱ φιλελεύτεροι, πὺς θὰ μπερσοῦσι νὰ ξαναπαίζουσι ἄλλη μιὰ φορὰ, ἀβροχῶσι ποσὶν, τὸ παιγνίδι τοῦ 62 καὶ τοῦ 905.

Αἱ! μαῦροι σκοτεινοὶ! Ἔχετε νὰ φάτε μπάλα, ἂν κάνετε πὺς ξαναταῖνατε, πὺς θὰ στρίψῃ ὁ νοῦς σας, κκερροίζικαι!

Γιατὶ κατὰ κακὴ σας τύχη τὸ γιαιτρικὸ σας τῶρε ὁ Κατζουράκης.

Καὶ εἶντα μὲν ἔθυσαι ὁ Βενιζέλος γιὰ τὴν πα-

εἶπε, μὲ τὸ πιστὸ μου σύντροφο τὸν Ἰβάν Ἰλίτς πὺς γιὰ νὰ λέμε τὴν ἀλήθεια, εἶναι καταμαγεμένος ἀπὸ τὴν καλοσύνη σας. Ὁ Μποντριακόφ ἐκάρφωσε τὰ μάτια του σὲ μιὰ γωνία τῆς κίμαρας, πρᾶμα πὺς ἔκανε πάντα σὰ μιλοῦσανε γιὰ δαῦτον. —Εἶχε τὴν καλωσύνη νὰ μείνῃ μαζί μου τὸν καιρὸ πὺς οἱ δεσποινίδες πήγανε νὰ περπατήσουσι λιγάκι στὸν κήπο. Βένκα, τρέξε νὰ τίς βρεῖς, καὶ πὺς τοὺς πὺς ἔχουμε βρίζετε. Καὶ πὺς βρίσκετε τὴ φύση ἐδῶ καὶ τὴν τοποθεσία μας; Ὁ Κεμβουρτίνης ἔκαμε στίχους σὲ τιμὴν τοὺς. Ἀρχίζουσι:

«Ἰπατόφκα, ἀγαπημένο μου καταφύγιον»

Καὶ οἱ ἄλλοι στίχοι εἶναι ὁμοιοί μ'ε δὲν τοὺς θυμάμαι. Τὸ περιβόλι εἶναι ἀρκετὰ μεγάλο γιὰ τὰ μέσα μας. Καὶ τοῦτα τὰ δύο στίχια, πὺς μοιάζουσι τόσο, χτιστήκανε ἀπὸ δύο ἀδέρφια, τὸν πατέρα μου Νικόλα καὶ τὸ θεῖο μου Σέργιο. Εἶτανε δύο ἀγαπημένοι φίλοι πὺς δὲ βρίσκονται. Εἶτανε ὁ Δάμνας καὶ ὁ . . . πὺς λεγότανε ὁ ἄλλος;

— Πιθίος . . . ψιθύρισε ὁ Μοντριακόφ.

— Εἶναι τοῦτο τὸνομά του; εἶπε ὁ γέρος; τέλος τὸ ἴδιο κάνει. Πρέπει νὰ μάθουσι πὺς εἶμαι χῆρος. Ἔχασα τὴ μακαρίτισσα. Τὰ μεγάλα μου παιδιὰ ἀνατραφήκανε στὰ βασιλικά σχολεῖα. Δὲν ἐ-

τρίδα του, δὲν κατέμε. Τὸ τσιφλήκιο του μαθὶς, ἢ τίς δικογραφεῖς του;

Ἐμεῖς ὡς τὴν ὥρα πὺς ἐκιντύνει νὰ μ'αυτε κάτσει τὸ Μίρκο στὸν καρὰ μας κατέμε (Lucrum cessans). καὶ πὺς ἰδᾶ ἐνάμιση χρόνον ἐξέκαμε τὸν τόπο, προῖαφεν εἰς Ἄδου καμιά διακοσαργιὰ ἀνθρώπων, ἐξημίωσε τὴν πατρίδα του ἑκατομύρια, ἐξεπάτωσε καμιά ἑκατοστὴ χωροφύλακες καὶ ὑπαξιωματικούς μὲ τίς φαμελιές τωνε κ.τ.λ. (Dammum Emergens).

Πὺς εἶναι ὅμως ἀμέγας πατριώτης δὲν τὸ ἀρνούμαστε.

Θαρροῦσι ὅμως, πὺς εἶναι καὶ κάτι ζωντανὰ, πὺς πνίγουσι τὰ κοπέλια τοὺς ἀπ' τὴν πολλὴν ἀγάπη. Κοπέλι τοὺς δὲ δὲν εἶναι κ' ἡ πατρίδα τῶν παλιτικάντηδῶ μας; Γι' αὐτὸ θὰ παρακαλέσουσι πολὺ τοὺς φίλους μας νὰ ἐκετίσουσι τὸ Χριστὸ τοὺς—ἔχι μόνον Δρέυφους παρὰ καὶ Χριστὸ τὸν εἶπανε τὸν ἑσπευμένο Δημοκόπο—νὰ λιγοστήσῃ λιγάκι τὴν ἀγάπη του καὶ νὰ παραιτήσῃ λιγάκι τὰ σφιχτοαγκυκαλιόματα τῆς δόλιας πατρίδας. Καὶ πὺς εἶναι καὶ λιγάκι δημοτικιστὴς δὲ μ'ας κάνει καὶ πολλὴ ἐντύπωση. Γιατὶ ὅσοι ἔχουσι μπῆ στὸ ζήτημα κατένε πὺς λιγάκι τιμιότη χρειάζεται, γιὰ νὰ μὴ βρίζῃ κανεὶς χωρὶς νὰ διαβάσῃ, κ' ἄμα διαβάσῃ καὶ δῆ τί πᾶ νὰ πῆ γλωσσικὸ ζήτημα, εἶναι ἀδύνατο ἄ, ἔχη μιὰ σταλιά κοινὸν νοῦ νὰ μὴ γενῆ δημοτικιστὴς.

Εἶτανε ὅμως ντροπὴ τοὺς νέοι αὐτοὶ καὶ μορφωμένοι, ὡς εἶναι, καὶ μόνον λίγος σεβασμὸς στὴ θύμηση τῆς παρηγοργιᾶς, πὺς ἔχουσι στὴν κατακουρελιασμένη Ἐθνικὴ ψυχὴ τοῦ 97 ὁ κατεβασμὸς τοῦ στὸ νησί μας, ἔπρεπε νὰ τοὺς φυλάξῃ ἀπὸ τὸ νὰ ξαναμασήσουσι ὅσα σὲ πονηρὸς ἡμέρας ἐξεράσανε δημοκοπικὰ βρωμοστόματα, καὶ νὰρχουσι νὰ μ'ας φοβερίζουσι, πὺς θὰ ξεσκεπάσουσι ὑπονόμους πὺς σκεπαστήκανε.

Κι' ἂν μ'ας χτυποῦσι, αὐτοὶ οἱ ἀνεξάρτητοι, γλυψίματα αὐλικῶν τακουινῶν, τοὺς λέμε πὺς χίλιες φορὸς τὸ θαρροῦσι πρωτιμώτερον νὰ γλύψουσι τακουινὰ ἀξιωματικῶν τοῦ Ἑλληνικοῦ Νευτικοῦ, ἔστω καὶ γιὰ νὰ διοριστοῦσι, παρὰ νὰ γλύψουσι τακουινὰ Φατσιώτιδων καὶ Νέγκρηδων καὶ Μαγκούζω. . . . . Καὶ γιὰτὶ; Νὰ μ'ας ἐποῦνε.

Ὅσοι γιὰ τὸν τίτλον πὺς θένε πάλι, μὲ πολλὴν εὐχαρίστηση τοὺς τοὺς χερζοῦμε, γιὰ νὰ τὸνε βράζουσι καὶ νὰ πίνουσι τὸ ζουμί του, γιὰ νὰ δυναμώουσι τὴ φιλελευτερίαν τοὺς, μὲ τὴν ἐπιφύλαξη μόνον τοῦ δικαιώματός μας νὰ τοὺς παρατηρήσουσι γιὰ τελευταία φορὰ, πὺς:

χω κοντὰ μου παρὰ τίς δύο μικρὲς μου θυγατέρες, καὶ τὴ γυναικαδέρην μου. Θὰ τίς ἰδῆτε. Μὰ, κημιέμε Ἰβάν, δὲ μὲ θύμιζε, νὰ φιλέψω κάτι τὸ μου σαφὴν μας. Τί πιστὸ πιθουμάτε;

— Δὲν πίνω τίποτε πρῶτον ὡρᾶ, ἀποκριθῆκε ὁ Ἀστακόφ.

— Μπᾶ, εἶπε δυνατὸ; Ἐπειτὰ ὅπως σὰς ἀρесе: «Μὴ στενοχωρᾶς τὸ μουσαφίρ σου, τοῦτο τιμὴ σου κάνει». Ἐπειτὰ τὸ ξέρτε πολὺ καλά, ἰδῶ ζουμιε ἀπλά. Δὲν εἶναι καὶ καθόλου ἐριμὴ, μὰ εἶναι ἓνα ζωμάχι μοναχικὸ. Δὲν καθόσαστε ὥστόσο; Ὁ Ἀστακόφ καθίσε κρατώντας τὸ καπέλλο του στὰ χέρια.

— Μὲ συμπαθῆτε νὰ σὰς ξελαφρώσω, εἶπε ὁ Ἰπατόφ, καὶ πῆρε τὸ καπέλλο του γιὰ νὰ τὰπιθώσῃ προσεχτικὰ σ' ἓνα κῆθισμα. Ἐπειτὰ γύρισε κ' ἔκατσε ἀντικρὸν στὸ μουσαφίρ του, καὶ πασιζόντας νὰ τοῦ εἰπῆ κάτι εὐχαριστὸ τὸν κοίταζε τριβόντας τὰ χέρια του.— Σὰς ἀρесе τὸ παιγνίδι οἱ ντάμες;

— Ἐχω ἀρχὴ νὰν μὴ παίζω κανένα παιγνίδι.

— Ἀλλὰ τότες, μὰ οἱ Ντάμες δὲν εἶναι παιγνίδι, εἶναι μιὰ διασκέδαση, ἕνας τρόπος εὐχάριστος νὰ σκοτώνῃ κανέναν τὸν καιρὸ του. Δὲν εἶν' ἔτσι Ἰβάν Ἰλίτς;

Τὸν Πρίγκηπα δὲν τὸν ἐδίωξαν αὐτοὶ, καὶ νὰ μὴν τὸ χαίρουσι, παρὰ οἱ Προξένοι κἀνοντάς τοὺς ὄργανά τοὺς.

Πολὺ ἀπελπιστικὸ πρᾶμα νὰ θεωρῆ κανεὶς νέους, πὺς μπερσοῦσανε νὰ πετάξουσι ἀπὸ πάνω τοὺς τὴ σκυριὰ τῆς Γλωσσικῆς, νὰ καταπίνουσι τὰ βρωμολογα τῆς πολιτικῆς Δημοκρατίας. Πολὺ ἀπελπιστικὸ πρᾶμα.

Ἄν εἶναι ὅμως κάτι τι πὺς νὰ μ'αυτε παρηγορᾶ, κ' ἀπὸ πρῆπει νὰ Τονε παρηγορᾶ, τὸν Ἀξέχαστο, στὴν ἐξορία Του, εἶναι τὸ πὺς τὰ μαρτύρια καὶ τὰ παθήματά Του μ'ας ἐγίνῃκανε μαθήματα, τουλάχιστο σὲ μιὰ γερὴ πᾶρτη ἡμᾶς τῶν Κρητικῶν, καὶ πὺς ὅταν θὰν ἐρῆ ἡ ὥρα ἡ ἐβλογημένη, πὺς θὰ σηκωθῆ ὁ ἓνας νὰ χτυπήσῃ κατακέφαλα καὶ νὰ ξεπατώσῃ τὴ Δημοκρατία, σ' οὐλὴς τῆς τίς φανέρωσι, ἀλλὰ πρὸ πάντων στὴν Πολιτικὴ, δέκα χιλιάδες τουλάχιστο Κρητικοὶ, Δημοφροροὶ καὶ Δημοκοποπνίχτες, θὰ βρεθῶσι στὸ πλάι του, ἔτοιμοι νὰ πνίξουσι στὸ αἷμα τοὺς τὸ Ἀτιμώτατο Ἐθνικὸ σαράκι.

Ἀθήνα τίς 28 τοῦ Ὀκτωβρίου 1906.

ΓΙΑΝΝΗΣ Θ. ΑΝΤΩΝΑΚΑΚΗΣ

## Η ΛΑ·Ι·ΚΗ ΧΗΜΙΑ

Μὲ τοὺς ἀφορισμοὺς («Λόξα» κλπ.) τοῦ φίλου διευθυντῆ τῆς ἐφημερίδας ἡ «Ἀκρόπολις» βέβαια δὲν ξεκαθαρίζονται αὐτὰ τὰ ζητήματα.

Πρῆπει νὰ μ'ας εἰπῆτε σὲς οἱ ἀντίθετοι ἂν τοὺς ἐπιστημονικοὺς ὄρους (καὶ τὰ παράγωγα), πὺς ἰδημιούργησαν οἱ ξένοι ἀπὸ τὴν ἀρχαία Ἑλληνικὴ, πρῆπει νὰ τοὺς ἀντικαταστήσωμε μὲ ἄλλους νέους φκιστούς ἢ ἀκατᾶληπτους (ἀφού εἶναι ἄγνωστοι ὡς τώρα) ἢ ἂν πρῆπει νὰ τοὺς μεταχειρίζομαστε ὅπως ἔνε διὰ νὰ ἐνοοῦμε περὶ τίνος πρόκειται καὶ νὰ ὑπάρχῃ παγκόσμιος συνενόησις.

Ἐπειτὰ ἀπὸ τὰ 78 στοιχεῖα γιὰ πολὺ ὀλίγα ἔχει ὀνομασίες ὁ λαὸς, δηλ. γιὰ καμμιά δεκαριά:

1. Ἀσῆμι (Ἄργυρος).
2. Διάργυρος ἢ φευγάτο (Ἰδρᾶργυρος).
3. Ζίγκος (Ψευδαργυρος).
4. Θειαφι (Θεῖον).
5. Καλάι (Κασσίτερος).
6. Κάρβουνο (Ἄνθραξ).
7. Μάλαμα ἢ Χρυσοφι (Χρυσός).
8. Μολύβι (Μόλυβδος).
9. Μπακίρι ἢ Χάλκωμα (Χαλκός).
10. Πλατίνα (Λευκοχρυσός).
11. Σίδερο (Σιδηρός).

Ἄλλ' ἂς ἔνε, ἂς μείνομε εἰς αὐτὰ καὶ ἂς ἰδοῦμε ἂν μπεροῦν καὶ πὺς νὰ σχηματισθοῦν οἱ ὀνομασίες γιὰ τὰ παράγωγά τοὺς.

Παίρω γιὰ παραδειγμα τὸ Μολύβι καὶ τίς ἐνώ-

— Ναί . . . οἱ Ντάμες . . . δὲν εἶναι τίποτα . . .

— Τὸ σκακι εἶναι ἄλλο πρᾶμα, ξεκολούθησε ὁ Ἰπατόφ. Μὰ νὰ πὺς γυρίζουσι οἱ δεσποινίδες μας, εἶπε, καὶ σάπασε, ρίχνοντάς μιὰ ματιά κατὰ τὴν τζαμόπορτα.

Ὁ Ἀστακόφ γυρίζοντας εἶδε δύο κοπέλιες καμιά δωδεκαριά χρονῶνε, ντυμένες μὲ τριανταφυλλιά φορέματα καὶ μὲ μεγὰλα ψάθινα καπέλλα, πὺς ἀνεβαίνανε τὴ σκῆλα. Μιὰ ἄλλη κοπέλα ὡς εἴκοσι χρονῶνε πᾶνον κάτου, ψηλὴ καὶ καλοκαμωμένη τίς ἀκολούθησε λίγα βήματα πίσωθε. Καὶ οἱ τρεῖς μπῆκανε στὴν κάμκρα. Οἱ δύο μικρὲς χαιρετήσανε βαθειά.

(ἀκολουθεῖ)

σεις του από τη χημεία του Ρόσκω που εξέδωσα άλλοτε στην ελληνική.

Τύποι	Κοινοί όροι	Λαϊκοί όροι
Pb	Μόλυβδος	Μολύβι
PbO	Μολυβδοξείδιον-Σκουριά του Μολυβίου	
Pb(OH) <sub>2</sub>	Μολυβδοϋδροξείδιον	
PbO <sub>2</sub>	Μολυβδοδιϋδροξείδιον	
Pb <sub>3</sub> O <sub>4</sub>	Επιτεταρτοξείδιον Μολύβδου	
Pb(NO <sub>3</sub> ) <sub>2</sub>	Νιτρικός Μόλυβδος	
PbCO <sub>3</sub>	Ανθρακικός Μόλυβδος	
PbCO <sub>3</sub> -Pb(OH) <sub>2</sub>	Βορικός ανθρακικός μόλυβδος	
(C <sub>2</sub> H <sub>3</sub> O <sub>2</sub> ) <sub>2</sub> Pb	Οξείκος Μόλυβδος	
Pb(OH) <sub>2</sub> (C <sub>2</sub> H <sub>3</sub> O <sub>2</sub> ) <sub>2</sub>	Βορικός οξείκος μόλυβδος	
PbSO <sub>4</sub>	Θειικός Μόλυβδος	
PbCl <sub>2</sub>	Διχλωριόμολυβδος	
PbJ <sub>2</sub>	Διωδιούμολυβδος	
PbS	Θειομόλυβδος	

Και για ν' άρξω θα τ'άλλα έρωτώ μόνον πώς θα όνομάσετε τα εξής τρία, δια τα όποια υπάρχουν λαϊκά όνομασία εις τα σώματα από τα όποια παράγονται:

- 1) Τόν νιτρικόν Μόλυβδον;
- 2) Τόν θειικόν Μόλυβδον;
- 3) Τόν οξείκόν Μόλυβδον;

Ο πρώτος είναι άλατι του νιτρικού όξέος, τό όποιον ό λαός όνομάζει άκουα φόρτε, ό δεύτερος άλατι του θειικού όξέος, τό όποιον ό λαός καλεί σπύργο του βιτριολίου και ό τρίτος άλατι του όξείκου όξέος τό όποιον ό λαός όνομάζει σπύργο ή σπιράδα του ξειδιού.

Ο. Α. ΡΟΥΣΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΤΗΝ ΠΡΟΟΔΟ

Στην κατάρα πουβία  
Γιάτ' έσένα αιώνια  
Σ' είδα δίχως χρώματα.

Μήτε στην άσπρόμαλλη  
Κεφαλή σ' αντίκρουσα.  
Μήτε στην ξανθόμαλλη.

Μόνο στο άνασήκωμα  
Πού σά χαίτη φαίνεται  
Και τό λέν αντίρρηση,

Μόνο στον άσάριστο  
Τών αίωνων μάρτυρα  
Όπου αντίρη κίλεσαν,

Σ' είδα και σέ γνώρισα  
Σκοτεινή μά κι' όμορφη  
Και με δίχως χρώματα.

ΣΤΕΦ. ΔΙΑΜΑΝΤΕΝΙΟΣ

PIERRE LOTI

ΣΚΥΛΟΙ ΚΑΙ ΓΑΤΕΣ

Μιά γάτα κάθεται αντίκρυ μου, άπάνω στο γραφείο μου. και με κοιτάζει. Μέσα σ' εκείνο τό κεφαλάκι με τή σκοτεινή σκέψη φαίνεται σαν να έγινε αυτή τή στιγμή κάποιος φώς άσυνείθιστο.

Ένώσω έκουγε τριγύρω μου τό σύρτα-φίρτα των ύπηρετών είχε καθίσει άδιάφορη κάτω άπ' τόν καναπέ, γιατί μόνος έγω έχω τήν άδεια να άγγίξω τήν άσπιλη γούνα της. Άλλά μόλις έννοιωσε πού έμεινα μόνος, ήρθε και καθησε εκεί, άκριβώς αντίκρυ μου, όπου πήρε άμέσως μια έκφραση συλλογισμένη από κείνες πού βλέπουμε συχνά στα σκεφτικά, στα αινιγματικά αυτά ζώα. Τά μάτια της, καρφωμένα άπάνω μου, είναι όρθάνοιχτα, τεντωμένα από κάποια έσωτερική έργασία πού προσπαθεί κάτι να καταλάβη, πού θέλει κάτι να ρωτήσει. «Ποιάς είσαι τέλος πάντων έσύ, πού σου έμπιστεύομαι τή

υπαρξή μου; Τι αξίζεις άραγε; Τι σκέφτεσαι και τί κάνεις σ' αυτόν τόν κόσμο;»

Γιά μας πού αγαπούμε τόν κόσμο, πού μας είναι για πάντα άδύνατο να τόν καταλάβουμε, τί άπροσδόκητα πράγματα, τί τρομερά ίσως, πού θα βλέπαμε, αν μπορούσαμε να περάσουμε άπ' αυτά τα παράξενα παράθυρα και να προχωρήσουμε μέσα στο άγνωστο του μικρού εκείνου έγκεφάλου πού βρίσκεται από πίσω! «Ω, αν μπορούσαμε και μια στιγμή μόνο να σκερτούμε, όπως σκέφτεται, και ύστερα να θυμηθούμε, ίσως θα βλέπαμε άξάρνα τήν τελειωτική λύση, τρομαχτική δίχως άλλο, των αίωνων προβλημάτων. Βρίσκονται άραγε πολύ μακριά από μας τά φιλικά αυτά ζώα, είναι άραγε πολύ κατώτερα μας, ή μήπως τρομερά μας μοιάζουν; Τό σκοτάδι πού κρύβει άπ' τό νού τους τήν αίτία και τόν σκοπό των ύπαρξεων είναι άραγε πολύ παχύτερο άπ' τό δικό μας; Χαμένος κόπος! Ποτέ κανένας μας δε θα μπορέση να ξεδιαλύση τό πικραμικρό μέσα σ' αυτά τά χαδιάρικα κεφαλάκια, πού τά ζυμώνουμε κάθε μέρα μέσα στα χέρια μας.

Τώρα θα κοιμηθώ, θα παρκοθώ στα όνειρά της. Θα πάρη θέση όσο μπορεί πιο κοντά μου, άφου πρώτα άπλώση δυό τρεις φορές τό πόδι και με κοιτάξη. Ζητώντας τήν άδεια να κατέβη στα γόνατά μου. Ύστερα θα ξεπλωθώ, και άπαλά άπαλά θα άκούμπηση τό κεφάλι της άπάνω στο μπράτσο μου, σαν να λή: «Αν δε με δέχεται όλη, θα δεχτής τουλάχιστο ένα μέρος μου. Τόσο λίγο δεν πιστεύω να σ' ένοχλή».

Τί μυστήριο ή αγάπη πού μας δείχνουν τά ζώα! Δεν προδίνει κάτι ύψηλό, κάτι άνώτερο μέσα στην άγνωστη ψυχή τους; Πόσο τόν καταλαβαίνω τό Μωάμεθ, πού όταν έκουσε τήν ψαλμωδία του μουζίκη να τόν προσκαλή στην προσευχή, έκοψε με τό φαλλίδι τήν άκη του μπουρνούζιού του, για να μην άνησυχήση τήν γάτα πού κοιμότανε άπάνω.

Σ. Σ.

Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ

Φίλε «Νουμά»,

Φαίνεται πώς οι Άλεξαντρινοί, όχι μόνο στα «έθνικα» ζητήματα έχουν ιδιαίτερο τρόπο ενεργείας από τους Άθηναίους, μά και στα φιλολογικά τό γούστο τους, και ή αντίληψή τους, είναι όλως διάφορα από τά Άθηναϊκά:

Προχτές βράδυ ό ένωμένος Έλλην. θίασος, έκανε έναρξη με τήν έθνική άιδαντοσιπία των κ. κ. Πολύβιος και Στς. Και ό κόσμος διψασμένος από θέατρο, και παραρπουσκομένος από Άθηναϊκή κριτική, έτρεξε τό πρώτο βράδυ πατείς με πατώσε και τό θέατρο παραγίωμσε. Άπ' αυτό πήραν θάρρος, οι ήνωμένοι, κι' όνειροπολώντες «έπί 57 έσπέρας διαπρέφαντα και είσπραξαν:» άλλα-Άθηναϊα. καταπρίστηκαν να τό ξαναδώσουν και τήν έπαθαν Χιώτικη Γιατί τό δεύτερο βράδυ τό θέατρο έ'ταν κυρνολεκτικό άδειο, και δε θυμούμαι να είδα τόση άνυπαρξία μήτε σ' Άθηναϊκό θέατρο. Κι' έτσι οι Άλεξαντρινοί σάς έσωκλείουν ένα άκόμη μάθημα κοντά σέ τόσα άλλα, δείχνοντας γούστο τεχνικό πολύ λεπτότερο άπ' τό Άθηναϊκό, και σκέψες πολιτικές σοβαρότερες, άφου αϊ κούφιος ρητορικός δεν τους ένθουσιάζουν, και μήτε ζητωκραύγασαν, μήτε χειροκρότησαν τά ρητορικά τερτίπια του κ. Πολύβιου.

Σου γράφω σέτα τό γεγονός, και σ' άφίνω να ξεδιαλύνεις πλατύτερα τά συμπεράσματα.

Άλεξάντρια 20. 10. 906.

ΣΤΡΑΤΗΣ ΣΤΑΥΡΙΝΟΣ.

Ο,ΤΙ ΒΛΕΠΕ

— Τό δραματικό παραμύθι του Τζακόζα «Μιά παρτίδα σκάκι» πού παίχτηκε, μεταφρασμένο άριστοτεχνικά από τό Νίκο Περιώτη, τήν περασμένη Κυριακή στο Δημ. Θέατρο, θαν τό τυπώσουμε άλάχικρο στο φύλλο τής άλλης Κυριακής.

— Άμα μάθεύτηκε πια πώς ό Ράδος είναι ό νευός του τέταρτου αντιτορπιλικού μας, τής «Ναυκρατοΐδας», κάποιος άκούστηκε λέγοντας: «Άκόμα δεν τά φτιάξαμε και να πού αυτός ό άθεόφοβος μας βουλιάζει τό ένα».

— Άν παραγγελλεί και πέμπο αντιτορπιλικό, νευός του πρέπει να ναι ό Βάλης. Ύστερ' από τό Ράδο, φυσικά έρχεται ή σειρά του Βιλή.

— Άπό τά νόστιμα στρατιωτικά ανέκδοτα πού μας έφερε ό Βέης από τήν Κέρκυρα, είναι κι αυτό: Ένας λοχίας του τόν έπαιρνε για τό Νέη κι' έτα δεν τά κατάφερνε καλά στα γυμνάσια του φώναζε:

— «Αμ έχουνε δικιο κ' οι φημερίδες πού σε πήρανε στο χέρι και σε κοροϊδεύουν κάθε μέρα!»

— Έχει κι άλλα νόστιμα ανέκδοτα ό Βέης και θα μας τάραδιάσει όλα καμιά μέρα.

— Καλοί κ' οι δυό μήνες πού θα κάνει στη φυλακή, ό Φαρδούλης. Θαν του δοθεί έτσι καιρός να μελετήσει πια άνετα τό δημοσκοπικό ζήτημα πού τόσο επίτηδες άνοίξε.

— Άμ' οι τρομεροί ρήτορες Ριολιτάσης και Γιάννικος! Ό Γιάννικος μάλιστα πού μελέτησε τό εργατικό ζήτημα και στο Μιλάνο! Είναι να μη βλογάει κανείς τήν ώρα πού ό Φαρδούλης άποράσισε να πνίξει πρόσωπο έννομότυρα

ΦΟΝΟΓΡΑΦΟΙ

Άπό Πέμπτη σε Πέμπτη.

Ύπουργός Έσωτερικών δ Ν. Καλογερόπουλος

Σκοτωμοί. Άθήνα 2, Έπαρχίης 8.

Λαθωμοί. Άθήνα 6, Περσίας 7, Έπαρχίης 4.

Κλεισιές. Άθήνα 3, Περσίας 2.

Άπαργές. Έπαρχίης 1.

Ο ΦΟΝΟΓΡΑΦΟΣ

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

κ. Στρ. Σόρα. Θεουκιδίδης δημοσιεύτηκε ίσαμε τόρα στούς άκόλουθους αριθμούς του Νουμά: 136, 138, 153, 154, 156, 157, 170, 174, 178, 194, 198, 203, 207 και 218. Ά θέλεις σου τά στέλλουμε ή τιμή τους είναι είκοσι λεφτά τό φύλλο.—κ. Α. Φρ. Τό καινούριο ρομάντζο του κ. Ψυχάρη θα δημοσιευτεί βεβια, μά άκόμη δε μας ήρθε να χειρόγραφα για να ξέρουμε και πότε άρχινήσει τό τύπωμά του.—κ. Άλ. Μαρ. στην Τραπεζούντα: ή σου στέλλουμε τά βιβλία και τά φύλλα πού ζητάς.—κ. Ν. Ζαχ. στη Λόντρα. Σ' εύχαριστούμε για τόν καινούριο συντομητή. Τά φύλλα, από τήν 1 Οχτώβρη, του τά στέλλουμε.—κ. Κ. Πολ. στο Μάντισστερ Λάβαμε τις συντομές των κ. κ. Β. και Ν. και σ' εύχαριστούμε.—κ. Ι. Φωτ. στην Τουρίδα. Σας γράφουμε. Τά φύλλα θα σάς σταλθούν όλα από τήν 1 του Γενάρη 1906.—κ. Σ. Ρίγ. Λάβαμε τό ποίημα και θα δημοσιευτεί. Σ' εύχαριστούμε για τούς δυό καινούριους συντομητάδες.

ΜΙΑ ΔΡΑΧΜΗ

τό ένα, κ' ένα φρ. χρ. για τό έξωτερικό, πουλιούντα τά γραφεία μας και στο Βιβλιοπωλείο Σακέτου δδός Σταδίου, αντίκρ στη Βουλή) τάκόλουθα βιβλία:

Του Ψυχάρη «Όνειρα του Γιαννίρη» (σελ. 268).

Του Πάλλη «Ήλιος και φεγγάρι» (σελ. 120)

Του Φωτιάδη Τό «Γλωσσικό ζήτημα και ή εκπαιδευτική μας αναγέννηση» (σελ. 405).

Του Έφταλιώτη «Ίστορία τής Ρωμισύνης» (σελ 320) και «Μαζώχτρα, Βρουκόλακας κλπ.» (σελ. 269).